

Ranjeni orel.

Zložil V. Koritnik.

V krilo zadet vrh ponosne čeri,
v mrzli bolesti, ki smrt zaničuje —
valja se orel planinski in psuje
strel, ki mu strl je mlade moči:
Vse ste mi vzeli — zrak, sonce, svobodo,
ali služili vam orli ne bodo!

Svet je moj velik, ponosen, visok,
z jutranjim solncem v višini se brati,
v rosi se koplje na rožnati trati,
v večnost ga vodi brezkončni obok;
sinja svoboda je moja vodnica,
njej samo klanjajo moja se lica.

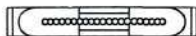
Rojen v prostosti sred strmih pečin,
vzljubil sem dan svoj, orlovsko svobodo,
vzljubil sem sonce, kamen in vodo,
stvarstvo nebeško vrh snežnih planin —
kje je dom lepši od mojega, kje?
kdo ga bolj ljubi kot moje srce?

Gnezdo orlovsko, ti zibelka mala,
moj prepereli mah, s peskom posut —
ti si mi čilost in silo podala,
v tebi mi zrasla je krepka perut,
o kako krasno sem letal po svetu
v mladem ponosu, svobodnem poletu!

Videl sem jih, ki žive pod menoj,
videl sem boj, ki ljudi ponižuje,
bratje se gledajo mrzlo in tuje,
smrtno orožje vihite med seboj —
o domovina, daj vsakemu mesto —
vrednemu hišo, sovražniku cesto!

Stvarstvo nebeško je širno dovolj,
komur so cilji odkriti in čisti,
kdor pa robuje sovražni zavisti,
on neti mržnjo in ljubi pokolj —
ali nobena ne žge tako rana,
kakor žge rana od brata zadana ...

Bratje, ljubezen, prijateljstvo, mir!
barke na morje, izmerimo sile,
orle pustimo svobodne in čile,
da si iztresejo mladi nemir —
moja kri kaplja, naj kaplja potoke
bratstva na vas in na vaše otroke!

Vseh mrtvih dan.

Zložil Anton Medved.

Po dolinah perje suho
ur poslednjih čaka že,
vran kriči v goščavo gluho,
sive megle se solzé.

O zemljan, še ti pokropi
danes s solzo božji vrt,
in v globok spomin se vtopi
nanje, ki jih krije smrt,

ki leže v temini ječe
v prah razsuti in pepel,
ki si ljubil jih goreče,
kakor svoje duše del!

V duši jim spominek zidaj,
prostor v duši ni jim tuj,
in nikar jih ne zavidaj
in nikar jih ne miluj!

